

EDITORIAL

El turisme sobreviu a la crisi

Sens dubte el sector turístic s'ha consolidat com un dels més resistents davant la crisi econòmica per segon any. I és que, almenys durant aquesta Setmana Santa, els empresaris han pogut assolir els seus objectius i tot apunta que podrien tancar aquest curt període de vacances amb una ocupació que superarà el 80%, malgrat que la meteorologia no ha acompanyat i, almenys durant tres dies, ha pogut a la Costa Daurada. La Costa Daurada central ha pogut

empalmar l'estada dels britànics del polèmic Saloufest amb una Setmana Santa satisfactòria tant per a hotels com per a càmpings i apartaments turístics. Sembla que els ciutadans estan disposats a gaudir de períodes de vacances curts. Una altra cosa serà esperar amb quin comportament sorprenen a les vacances llargues de l'estiu. En qualsevol cas, el treball per desestacionalitzar la temporada també ha servit per encaixar millor les envestides de la crisi.

TRIBUNA

Fer possible el que no ho és

Les darreres manifestacions contra les decisions del Govern de la Generalitat, pel que fa als retalls pressupostaris en determinades partides que poden afectar el nostre qüestionat «estat de benestar», posen d'actualitat un debat del qual no es pot fugir permanentment, especialment per aquells que, o bé dirigeixen el país o, en tot cas, poden dirigir-lo.

Es inapel·lable que a ningú agrada reduir la despesa pública sobre la sanitat, l'educació, els serveis socials, la cultura, etc., i segurament els que no coneixen el que compon els pressupostos públics, poden protestar amb totes les conseqüències; malauradament, una altra cosa és els que voten els pressupostos i que, per tant, coneixen a fons les diferents partides que els componen.

Realment és curiós que totes les opcions polítiques de l'oposició parlamentària es posicionin contra el govern de torn, però, això sí, sense donar cap sortida realista al greu problema d'insolvència de la caixa pública, donant fins i tot lliçons en el sentit que determinades partides no es poden tocar, sense esmentar res de com fer viable allò que no pot

Lluís Badia
Advocat

ser solucionat si no es amb grans dosis de corresponsabilitat per part de tots.

Estic convençut que la credibilitat de la classe política segueix en «caiguda» i més quan es posen de manifest determinades decisions poc comprensibles per la gran majoria de la nostre societat. És evident que el nostre govern no ha sabut explicar el perquè de determinats anuncis, però encara més greu és que, abans de fer el que pugui tocar, no s'hagi fet l'esforç per fer retallades emblemàtiques en qüestions d'especial sintonia per aquells que pitjor ho passen; així un repàs de retallades necessàries, començant pels «sous» polítics, encara que això algú ho pugui titllar

de demagògic, la trobada de fórmules d'altres reduccions de despesa innecessària com obres sense cap resultat productiu o, fins i tot, l'anàlisi del pressupost que suposin limitar determinades despeses de caire electoral exclusivament, podrien ser una via per tornar a buscar una entesa social davant el que s'ha de fer.

Tornant a la reflexió general crec que també seria important el corresponsabilitzar a la gent del que toca fer i com fer-ho, optant, si fos el cas, per consultes populars a l'hora de passar «la tisora», evidentment el tema pot semblar complicat però estic convençut que és fonamental trobar vies de coneixença per tots a l'hora d'implementar determinades mesures. Les alternatives, si no es fa el que toca, són evidents, l'exemple d'una economia intervinguda o un model de supervivència a on tot queda amb els brillants discursos inaplicables per falta de solvència i misèria indiscriminada, són les alternatives que es presenten de manera efectiva.

Que fàcil hauria de ser, malgrat els propis debats electorals permanents en els quals estem instal·lats, la trobada d'acords entre una gran

majoria de sectors polítics, econòmics i socials, explicant clarament la situació en què es troben sense amagar res, i la clara urgència de prendre mesures que ens permetin sobreviure en el futur, optant per altres vies ens posicionaria en una fallida com a país que crec que no es podem permetre.

En definitiva, si realment tots som conscients que quelcom s'ha de fer, que ens poséssim d'acord amb els punts a marcar, deixant de costat el propi debat partidista que fa oblidar qualsevol qüestió per primar, per damunt de tot, l'expectativa de poder amb objectiu únic, esperant que darrere del «crit» legítim dels que es senten cada cop més castigats pel moment crític que ens envolta, es sigui capaç de fer el que toca, amb la màxima transparència, fent, inclusiu, possible el que per alguns es «impossible». Que de poc serviran les grans manifestacions i els debats de caire exclusivament ideològic, si no es sap donar resposta responsable al que està passant, per molt que canviïn «els que manen», perquè, ens agradi o no, les finances públiques «sota minims», seguiran marcant els propers exercicis del nostre demà.

MÉS CONFIDENCIAL

Victòria Forns amb fulletons d'ERC

Primer va ser l'alcalde del Partit Popular a la ciutat de Tarragona qui va utilitzar la imatge d'un polític d'un altre partit –el convergent Joan Miquel Nadal– dins de la seva campanya, i ara ha estat l'alcalde de CiU, Victòria Forns, la que ha demostrat no tenir problemes per fer «propaganda» d'un altre partit. I és que a la nova candidata de Convergència i Unió de Tarragona se la va poder veure per la Rambla Nova de la ciutat de Tarragona –que estava plena a vessar– durant la Diada de Sant Jordi amb un fulletó d'Esquerra Republicana de Catalunya. Sens dubte la candidata de CiU va recollir-lo d'una de les parades que els partits tenien instal·lades a la Rambla Nova de la ciutat de Tarragona però dur-lo a les mans no ajuda gaire a promocionar-se com a cap de llista d'un altre partit.

A la candidata de CiU se la va poder veure per la Rambla Nova amb un fulletó d'ERC

Vocació de servei 'versus' afany de poder

Deu ser perquè s'atansen les eleccions municipals del 22 de maig que la política, com a concepte, desperta més interès en les converses quotidianes del meu entorn que en altres moments dels darrers anys. Recentment, he hagut de respondre en diverses ocasions el perquè de la meua dedicació a aquesta professió tan socialment criticada, i m'ha agradat aprofitar l'ocasió per parlar de quelcom que hauria de ser bàsic però que de vegades oblidem: en política cal posar en valor la vocació de servei públic enfront dels qui aposten clarament per afany de poder o l'interès personal.

Llegia fa pocs dies un interessant ar-

Begoña Floría
Portaveu del grup municipal socialista a l'Ajuntament de Tarragona

ticke del catedràtic de Política Econòmica de la Universitat de Barcelona, Antón Costas, que conclouia que el major risc de la pròxima dècada serà la creixent ingovernabilitat de les nostres societats democràtiques. De fet, aquesta és una qüestió que em preocupa personalment i que, des del meu punt de vista, té molt a veure amb la creixent desafecció ciutadana vers la política i el consegüent creixement dels partits d'extrema dreta a Eu-

ropa en general. És un fenomen cada cop més proper i que ens comença a afectar també a nivell local, només cal veure el discurs sobre la immigració de partits com Plataforma per Catalunya al qual fins i tot es comença a apuntar de forma cada cop més desacomplexada el Partit Popular.

El menyspreu a les institucions, com el que ha passat amb el cas Millet, el descreït del concepte «públic», com el cas Camps a València, i les dificultats manifestes que tenim des dels partits polítics, especialment des de l'esquerra, en connectar realment amb una societat cada cop més complexa i canviant ens obliga

a un esforç cada cop més important per posar en valor el paper de la política en majúscules. De fet, fa pocs dies em costava explicar a un amic meu perquè sent l'alcalde Josep Félix Ballesteros l'opció majoritària segons totes les enquestes dels tarragonins i tarragonins pel proper 22 de maig, hi havia qui plantejava com amenaça un possible pacte entre dos partits històricament antagònics, com el nacionalista CiU o l'espanyolista PP. És el poder pel poder, li vaig dir... El desig de poder, no pas de vocació de servei a la ciutadania.

Un dels llibres més venuts aquest Sant Jordi ha estat Indigneu-vos, de Stéphane

Hessel. Entre altres qüestions, ens planteja que tots i totes tenim un paper protagonista en canviar les coses, que cal apostar pels valors de justícia social, de l'interès general sobre els interessos particulars. El perill més gran és la resignació, a nivell social i també a nivell polític. Per això cal fer pedagogia del que significa servei a la ciutadania, servei als nostres veïns i veïnes des de l'Ajuntament, des de les institucions. Hem de construir entre tots un projecte comú, on l'afany de poder pel poder no pot tenir cabuda. Hem de construir una societat, una Tarragona, de la qual ens puguem sentir orgullosos.

diari
més

Edita: Tamediaxa, S.A.
DL: T-1609/2001 - issn: 1579-5659

C/ Sant Agustí, 21, 3r.
43003 TARRAGONA
977 21 11 54 Fax 977 21 47 21
C/ Alcalde Joan Bertran, 30.
43202 REUS
977 32 78 43 Fax 977 31 09 41
www.diarimes.com

Director General:
Carles Abelló

Cap de publicitat:
Contxi Joan
Disseny editorial:
Carles Magrané
Cap de distribució:
Jaume Cañada

Directora: **Sílvia Jiménez**. [redaccio@mestarragona.com]

Redacció: **Laia Díaz, Carme Mas, Vicente Izquierdo, Mònica Just, Antonio Ramos**. Especials: **Laura Gómez**. Tancament: **Mario López**. Fotografia: **Roser Sans, Olívia Molet, Cristina Aguilar**. Edició de publicitat: **Sara Sorando**. Distribució: **Marta López**. Administració: **Núria Clos**. Publicitat: **Maria Mollada, M. Jesús del Hierro, Carmen Soto, Mercè Ripoll, Antònia Turull**. [publicitat@mestarragona.com]
Imprimeix: **Indugraf Offset, S.A.**

Distribució controlada: Amb la col·laboració de: Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència